

Arrest

nr. 260 783 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER MAELEN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 april 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 28 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 5 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 10 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Libanese nationaliteit en bent afkomstig uit Koussaya, Libanon. U hebt uw land van herkomst verlaten op 4 april 2015, in het gezelschap van uw vader G.(...) Z.(...) (OV X; CG X), uw moeder J.(...) D.(...) (OV X; CG X), en uw broertje J.(...) P.(...) (OV X; CG X). Op 8 april 2015 dienden uw ouders een verzoek in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 6 juli 2017 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 11 december 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 19 januari 2018 dienden uw ouders een tweede verzoek in, waarop het CGVS dit verzoek op 28 mei 2018 niet-ontvankelijk verklaarde. Hun beroep tegen deze beslissing werd op 6 november 2018 door de RvV verworpen.

Op 16 april 2019 dienden uw ouders een derde verzoek in, op 29 augustus 2019 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk. Hun beroep werd op 22 juni 2020 door de RvV verworpen.

*Op 16 april 2019 diende u in eigen naam **een eerste verzoek** om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek stelde u dat uw ouders in kader van hun eerdere verzoeken altijd een negatief antwoord kregen en u papieren nodig heeft, temeer u met school op reis wilde gaan. U stelde niet naar Libanon terug te kunnen keren omdat u van uw vader had gehoord dat het gevaarlijk is. Hij zou een boek hebben geschreven waardoor jullie allen gevaar lopen. U wist niet met wie precies jullie problemen zullen krijgen, doch u vermoedde met mensen van andere religies. Daarenboven had u van uw vader vernomen dat hij omwille van zijn job, hij zat in het leger, ook wel eens problemen zou kunnen krijgen, details hieromtrent wist u niet. U zou tijdens een telefoongesprek van uw vader hebben opgevangen dat ermee gedreigd werd u te ontvoeren. U zou uw vader hierover bevraagd hebben, doch hij zou u enkel gezegd hebben dat de mensen met wie hij een conflict heeft dit zouden hebben gezegd. Verder gaf u aan in Libanon niet terug naar school te kunnen gaan omdat u intussen jaren gemist heeft en verwees u naar het gegeven dat er in Libanon een economische crisis heerst waardoor u, eens u bent afgestudeerd, niet aan een job zult geraken en er daar geen werkeloosheidsuitkering bestaat. U stelde in Libanon zonder problemen te kunnen leven, doch u vreesde dat u geïrriteerd gaat geraken omdat de mensen daar toch een beetje anders denken in die zin dat mensen hier meer open zijn. In hoofde van uw broertje, J.(...) P.(...) (OV X; CG X) gaf u nog aan dat het voor hem moeilijk zal zijn in Libanon daar hij de taal niet spreekt. Ter staving van uw verzoek legde u documenten neer die betrekking hebben op de motieven van uw vader en die hij reeds in kader van zijn eerdere verzoeken had neergelegd. Verder legde u nog een schoolattest neer opgemaakt in België.*

Op 28 oktober 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk, uw beroep tegen deze beslissing werd op 22 juni 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen.

*U blijft in België en dient op 28 augustus 2020 **een tweede verzoek** in, zich in kader hiervan baserend op de motieven die u reeds in kader van uw eerder verzoek aanhaalde en baseert zich hiervoor op het nieuwe document neergelegd door uw vader in kader van diens vierde verzoek. Verder herhaalt u dat u niet kunt studeren in Libanon daar u de taal niet machtig bent, u veel jaren zal verliezen en alles opnieuw moet leren. U stelt dat er veel ontvoeringen zijn in Libanon, u vreest hiervan het slachtoffer te worden, er nu een grote economische crisis is door de ontplofing die er onlangs in Beiroet plaatsvond. U wil geregulariseerd worden en hier blijven. Tot slot verwijst u nog naar het Coronavirus en geeft u aan dat er in Libanon veel besmettingen zijn en het er zeer chaotisch is. Dit betekent bij terugkeer een extra gevaar voor u. Uw ouders dienden op 28 augustus 2020 een vierde verzoek in, in hoofde van uw broertje werd er geen tweede verzoek ingediend.*

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl verwijst u naar de problemen die uw vader (Z.(...) G.(...), OV: X en CG: X) heeft gehad en steunt u zich op het door hem neergelegde document in kader van diens vierde verzoek. In diens hoofde besliste het CGVS dat zijn verzoek niet-ontvankelijk was. We verwijzen hiervoor naar de beslissing genomen in hoofde van uw vader:

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl de bedreigingen die u en uw familie in Libanon gekregen zouden hebben als gevolg van uw werk bij het leger en het schrijven van uw boek.

Dient in dit kader te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 11 december 2017 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist.

Naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming kon het CGVS niet anders dan vaststellen dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde lagen van uw eerdere verklaringen en dat dit de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet kon herstellen. Dat u in het kader van uw tweede verzoek plots beweerde dat uw dochter ook bedreigd werd, terwijl u dit tijdens uw eerste verzoek volledig onvermeld liet, deed bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. De door u voorgelegde documenten konden evenmin overtuigen. Hoewel u beroep aantekende tegen deze beslissing, werd dit beroep op 6 november 2018 door de RvV verworpen.

In kader van uw derde verzoek stelde het CGVS vast dat u geen nieuwe elementen aanhaalde en volhardde in uw verklaringen afgelegd in het kader van uw voorgaande verzoeken. Het gegeven dat u in het kader van uw derde verzoek louter herhaalde dat uw problemen nog altijd van toepassing waren en de groepering die u bedreigde ondertussen ook nog andere misdaden gepleegd had, kon geen ander licht werpen op de beoordeling die het CGVS reeds in het kader van uw voorgaande verzoeken uiteengezet heeft. De door u voorgelegde stukken konden hier evenmin ander licht op werpen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 22 juni 2020 door de RvV verworpen.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie, net zomin als de door u neergelegde brief van de burgemeester hiertoe in staat is. Deze brief werd ter uwen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde. Daarenboven heeft een dergelijk schrijven enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig verhaal, wat in uw hoofd niet het geval is. Wat betreft uw verklaring dat uw dochter in 2020 hier tot drie keer toe zelfmoord heeft proberen plegen dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn, die u op geen enkele manier aantoont. Bovendien heeft een dergelijk gegeven geen uitstaans met uw motieven en heeft uw dochter, die op 28 augustus 2020 een tweede verzoek indiende, op geen enkel moment hier gewag van gemaakt (zie verklaring volgend verzoek dochter J.(...); X; dd.22.10.2020), net zomin als uw echtgenote, die op 28 augustus 2020 een vierde verzoek indiende. Zij stelde slechts dat uw dochter enkele zware momenten heeft gehad omdat er stress was binnen het gezin, niets meer en niets minder (zie verklaring volgend verzoek echtgenote X, dd. 22.10.2020, punt 23). Uw verdere verklaring dat uw kinderen geen Arabisch spreken en omwille van een lange afwezigheid in Libanon niet meer naar school zouden kunnen gaan, een gegeven dat u trouwens nalaat te staven, heeft geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan uw loutere verklaring dat uw zoon het hier psychisch moeilijk heeft een ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS, daar ook dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en u dit trouwens evenmin staft. Wat betreft uw verklaring dat u hier een stabiel leven wil uitbouwen herhaalt het CGVS zich wanneer het stelt dat dit evenmin ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Uw bewering dat er in Libanon geen bescherming is vanwege de staat, is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden (verklaring volgend verzoek, dd. 22.10.2020, punten 16, 18 en 19).

Uw bijkomende verklaring dat u vreest slachtoffer te worden van ontvoering is te algemeen en te hypothetisch om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. Evenmin kan uit uw stelling dat er een grote economische crisis heerst in Libanon en dat ze het Coronavirus niet goed aanpakken wat een extra risico voor u inhoudt, een dergelijke vrees worden afgeleid. Wat betreft uw verklaring dat u de Arabische taal niet machtig bent en niet naar school kunt, dit heeft u reeds opgeworpen in kader van uw eerdere aanvraag (verklaring volgend verzoek, dd. 22.10.2020 punten 16, 18 en 23).

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie**, 27 maart 2020, beschikbaar op*

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20200327_2.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van reldmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Naarmate de protesten ook in november aanhielden, beantwoordden de Libanese autoriteiten deze tegen het einde van de maand en de daarop volgende maanden met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Het Libanese leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS, voorheen gekend als Jabhat al-Nusra (JN) of Jabhat Fatah al-Sham (JFS),) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en mortieraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geïdentificeerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdentificeerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen op eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om een escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdentificeerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een

werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten.

In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al Hilwah en Mieh Mieh leidde de voorbije jaren niet tot significante volksverplaatsingen, maar slechts tot tijdelijke ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat ook het vierde verzoek van uw moeder door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming, waaruit volgens verzoekster duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor

vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoekster stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit om haar verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk af te wijzen op basis van een vermeend gebrek aan nieuwe feiten. Verzoekster meent dat uit haar verklaringen en de verklaringen van haar vader duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor is gekomen, dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat het leven en/of vrijheid van haar en haar hele familie nog steeds in gevaar is in het land van herkomst. Zij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen waarvan zij net te lijden heeft. Het bewijzen van een gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak, aldus verzoekster, die aanhaalt dat het wantrouwen van de verzoek(st)er om internationale bescherming tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak wordt meegenomen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Verzoekster stelt dat zij deze vrees heeft meegenomen naar België waar zij bescherming zocht.

Verzoekster verbaast zich over het feit dat de bevestiging van de aanhoudende dreigingen naar haar en haar vader toe door de burgemeester door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet als een nieuw element/feit wordt beschouwd.

Voorafgaandelijk aan de bespreking van de door het Commissariaat-generaal aangevoerde argumenten wenst verzoekster op te merken dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, zeker wat haar psychologische en fysiek slechte toestand betreft. Zij verkeert naar eigen zeggen in een zwaar psychologisch onstabiele toestand waardoor zij al meerdere keren gepoogd heeft zichzelf het leven te ontnemen, wat blijkt uit de bij dit beroep toegevoegde stukken. Verzoekster benadrukt dat zij in haar voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Zij verwijst dan ook naar hetgeen zij in de voorgaande procedure verklaarde en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met haar tendentieuze weergave van de feiten haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin zij zich bevond. Zij vraagt zich dan ook af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Verzoekster voert aan dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst, waarbij het volgens haar duidelijk is dat zij en haar familie nog steeds vervolgd en bedreigd worden. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en formuleert haar kritiek als volgt: *“Het Commissariaat-Generaal hecht geen aandacht aan de bevestiging die verzoekende partij aanhaalt van haar problemen in Libanon. De burgemeester heeft een officiële brief opgesteld waarin bevestigd wordt dat de vader van verzoekende partij nog steeds bedreigd wordt door dezelfde mensen. Er wordt louter gesteld dat dit bewijs niet geloofwaardig is zonder enig verder onderzoek of wat er in staat wel degelijk de realiteit uitmaakt. Dit is niet serieus.*

Er wordt helemaal geen onderzoek gevoerd naar de werkelijkheid van wat verzoekende partij opwerpt, het enige dat het Commissariaat-Generaal aanhaalt is dat deze stellingen ongeloofwaardig zijn, zonder enige verdere motivering die voortvloeit uit een grondig onderzoek.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij onontvankelijk, noch ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij tijdens haar voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevindt.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de voorgaande procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat zij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe haar nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan haar asielaanvraag negatief wordt verklaard.

Zij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens zoals hierboven in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht om naar Libanon terug te keren, terwijl voormeld artikel de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of zijn vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in elk geval de verplichting heeft na te gaan of er *in casu* sprake is van bedreiging van haar leven en vrijheid bij een terugkeer naar Libanon. Verzoekster meent dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Zij licht toe: *“Doordat het Commissariaat-Generaal zonder meer de vorige aanvraag heeft verworpen, werd zonder enig verder onderzoek de huidige aanvraag van verzoekende partij afgewezen.*

Nochtans is er een reëel risico voor verzoekende partij: Zij kan in geen geval terugkeren naar haar land van herkomst, gezien zij daar bedreigd wordt met de dood. Zij vreest voor haar leven en het leven van haar familie die tevens bedreigd is geweest met gruwelijke handelingen zoals ontvoering, verkrachting en moord.

Zij is de Arabische taal niet machtig waardoor zij geen enkel zicht heeft op een toekomst die zij kan uitbouwen in Libanon.

Door op geen van deze elementen in te gaan werd de verplichting om de verklaringen van verzoekster te toetsen aan hun waarachtigheid geschonden.

Dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor haar terugkeer naar Libanon, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent de dreigementen.

Immers stelt het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de lokale autoriteiten grote capaciteitsproblemen ondervinden waardoor hun dienstverlening ontoereikend kan zijn.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken laat verder weten dat de veiligheidssituatie in Libanon onzeker blijft en het er uiterst onveilig is. Er geldt een hoog risico voor uit de hand lopende manifestaties die de laatste weken weer opflakkeren.

De cijfers spreken voor zich, en kunnen moeilijk betwist worden.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar haar geboorteland.

De vrees voor een terugkeer is derhalve gerechtvaardigd, zodat verzoekende partij zich terecht een aanvraag tot internationale bescherming indiende.

Minstens kon het gevoerde onderzoek niet tot de genomen beslissing leiden.”

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht naar Libanon terug te keren zodat zij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Zij verwijst opnieuw naar haar feitenrelaas en stelt dat zij, afgezien van het gevaar dat in Libanon nog steeds bestaat, bij een terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met de terroristen die nog steeds naar haar en haar gezin op zoek zijn. Het bij deze aanvraag om internationale bescherming gevoegde attest van de burgemeester staft deze gegronde vrees.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en ‘overtuiging’ zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. Volgens verzoekster werd haar aanvraag zomaar verworpen om reden van onontvankelijkheid wegens een vermeend gebrek aan nieuwe feiten. Verzoekster meent dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, dan nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten. Zij benadrukt dat er wel degelijk een politiek aspect gelegen is in de problematiek die haar treft en stelt de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt zodat men zich de vraag kan stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

2.5. In een vijfde middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoekster opnieuw de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de sociale onlusten die losbarstten op 17 oktober 2019, die leidden tot disproportionele reacties vanwege de overheid en het leger die heel wat doden met zich meebrachten,

geen uitstaans hebben met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de situatie heden ten dage echter ernstiger is geworden. Gezien de sociale en economische achteruitgang in het land ten gevolge van de reeds hoge spanningen en de explosie in Beiroet in augustus 2020, worden de mensen steeds minder ongeduldig (sic) waardoor er de laatste weken een opflakking is van de protesten. Verzoekster citeert in dit verband uitgebreid uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, geldig op 19 november 2020, waaruit volgens verzoekster blijkt dat de situatie in geheel Libanon zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine, aldus nog verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat de corona pandemie zeer ernstig is in Libanon en er geen voldoende zorgverlening is om de zieken bij te staan, en dit terwijl zij een risicopatiënt is, en benadrukt dat voor haar maar één ding telt, namelijk zichzelf en haar gezin in veiligheid brengen, in de wetenschap dat zij bijzonder groot gevaar loopt indien zij naar Libanon zou moeten terugkeren en zou verplicht worden er te verblijven.

2.6. Als bijlage aan het verzoekschrift worden medische attesten betreffende verzoekster, een attest van CAW Noord-West-Vlaanderen vzw, een attest van afwezigheden op school betreffende verzoekster, een attest over haar prestaties op school en een document *“Aanvraag van tijdelijk onderwijs aan huis voor een zieke leerling”* gevoegd.

2.7. Nieuwe elementen

Op 23 augustus 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 11 januari 2021.

2.8. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), het nog altijd aan verzoekster is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal aan te tonen. Het is de Raad op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift echter allerm minst duidelijk op welke wijze verzoekster haar rechten van verdediging geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het eerste en vijfde middel niet dienstig aangevoerd.

2.9. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.10. In zoverre verzoekster aanvoert dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, en zij het zelfs heeft over een tendentieuze weergave van de feiten, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoekster in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het

administratief dossier bevinden en verzoekster die te allen tijde kan raadplegen. De Raad stelt verder vast dat de feitenweergave in verzoeksters verzoekschrift nagenoeg volledig overeenstemt met de feitenweergave van de bestreden beslissing. De Raad stelt aldus vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoekster relevante feiten uit het administratief dossier overneemt. Overigens wordt door verzoekster niet in het minst toegelicht welke belangrijke details niet in overweging zouden zijn genomen in de bestreden beslissing, noch wordt verduidelijkt waarom de feitenweergave van de bestreden beslissing tendentiekus zou zijn. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de uithaal van verzoekster naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stellende dat deze onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond, elke grondslag mist.

2.11. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.12. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.13. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige werd ingediend, werd op 6 juli 2017 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeksters vader geen aanstoot neemt aan persoonlijke bedreigingen en hij in kader hiervan louter stelt dat telefonische bedreigingen gangbaar zijn binnen het Libanese leger, temeer uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de door hem behandelde dossiers een gevoelig karakter hadden en hij bovendien verwijst naar een generaal die, aldus zijn verklaringen, door zijn eigen schuld vermoord werd omdat hij geen gevolg gaf aan de bedreigingen die hij ontving, (ii) haar vader aanvankelijk verklaarde niet te weten wie er achter de telefonische bedreigingen zat, maar later een vermoeden uit dat A. A. er achter zat, (iii) hij niet in staat is zijn uitspraak, over zijn 90 percent zekerheid dat A. A. achter de bedreigingen zat, te staven, (iv) er zou verwacht kunnen worden dat bedreigingen aan het adres van het Libanese leger, versterkt door de door haar vader beweerde moord op de generaal, serieus genomen zouden worden, zeker gezien het gevoelig karakter van een aantal van deze dossiers, (v) haar vader aangeeft dat hij aanvankelijk dacht dat het een grapje was, wat de ernst van de door hem geschetste bedreiging ondermijnt; het CGVS niet in zijn bewering volgt dat hij er mogelijks van uitging dat dit een grap kon zijn gezien de door hem beweerde voormalige telefonische bedreigingen aan zijn adres; en ook omdat hij niets ondernomen

heeft na deze mondelinge bedreiging, (vi) de door haar vader geschetste reden van zijn ontslag bij het leger in twijfel getrokken wordt gelet op het feit dat hij moeiteloos kon blijven verder werken in zijn functie en het niet aannemelijk is dat hij, die beweert omwille van bedreigingen gelinkt aan zijn functie bij het leger zijn job te hebben willen stopzetten, dan toch de gangbare procedure diende te volgen zoals in geval van normaal ontslag, (vii) haar vader niet weet te concretiseren wie er achter het schietincident zat en het feit dat hij geen klacht is gaan indienen de ernstig van de door hem beweerde vrees ondermijnt, (viii) hij zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij een onderzoek heeft geschreven over het geloof, niet kan concretiseren, (ix) de door hen neergelegde documenten de appreciatie van de commissaris-generaal niet vermogen te wijzigen, en (x) er op dat ogenblik in Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissingen en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 196 395 van 11 december 2017.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd op 28 mei 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij 's Raads arresten nrs. 211 974 en 211 975 van 6 november 2018.

Ook het derde verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd op 28 augustus 2019 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Deze beslissingen en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020.

Op 16 april 2019 diende verzoekster in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 28 oktober 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet omdat (i) haar verzoek hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhalen ter staving van hun eerdere verzoeken waarvoor de beslissingen in het kader van twee eerdere verzoeken definitief zijn, (ii) wat betreft haar verdere motieven, met name het feit dat zij papieren nodig heeft, zij in Libanon problemen zal hebben om haar scholing verder te zetten, zij er moeilijk werk zal vinden en zij vreest zich te zullen ergeren omdat de mensen hier meer open zijn, dient opgemerkt te worden dat dit louter persoonlijke motieven betreft die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie, (iii) zij geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen, (iv) dat de door haar neergelegde documenten m.b.t. haar vader reeds beoordeeld werden in het kader van zijn verzoeken en het schoolattest niets toevoegt aan haar persoonlijke motieven en (v) op basis van de beschikbare informatie de commissaris-generaal tot de conclusie is gekomen dat burgers in Libanon actueel geen risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 237 293 van 22 juni 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.14.1. In het kader van haar huidig, tweede verzoek om internationale bescherming baseert verzoekster zich op de motieven die zij reeds in kader van haar eerste verzoek aanhaalde en zij baseert zich hiervoor op het nieuwe document neergelegd door haar vader in kader van diens vierde verzoek,

eveneens ingediend op 28 augustus 2020. Verder herhaalt verzoekster dat zij niet kan studeren in Libanon daar zij de taal niet machtig is, dat zij veel jaren zal verliezen en alles opnieuw moet leren. Zij stelt daarnaast dat er veel ontvoeringen zijn in Libanon en vreest hiervan het slachtoffer te worden, en haalt aan dat er nu een grote economische crisis is door de ontplofing die er in Beiroet plaatsvond. Verzoekster wil geregulariseerd worden en hier blijven. Tot slot verwijst zij nog naar het coronavirus en geeft hierbij aan dat er in Libanon veel besmettingen zijn en het er zeer chaotisch is. Dit betekent bij terugkeer naar eigen zeggen een extra gevaar voor haar.

In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar de problemen die haar vader G.Z. in Libanon zou hebben gekend en zich steunt op het door hem in het kader van diens vierde verzoek neergelegde document, wijst de Raad erop dat het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeksters vader door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk werd verklaard en dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 260 782 van 16 september 2021 (RvV 254.709). In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.14.1. In het kader van zijn huidig, vierde verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas en asielmotieven en stelt hij dat de eerder door hem aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn. Hij baseert zijn verzoek daarenboven ‘op de mensenrechten die hij nodig heeft omwille van zijn onstabiel leven, al 5 jaar lang’. Verzoeker stelt dat zijn dochter in 2020 drie keer heeft geprobeerd om zelfmoord te plegen, dat haar psychische toestand is verergerd, dat ze ook een fysieke aandoening heeft en dat ook zijn zoon het psychisch moeilijk heeft omdat hij begint te beseffen dat er geen toekomst meer is. Bovendien zijn volgens verzoeker zijn kinderen het Arabisch niet machtig en zullen ze in Libanon niet meer kunnen studeren. Volgens de onderwijsreglementen heeft een student immers geen recht meer om naar school te gaan na een onderbreking van 5 jaar en het gezin is nu al bijna 6 jaar in België. Verder verklaart verzoeker nog dat er in Libanon geen bescherming is vanwege de staat, getuige hiervan de verschillende groeperingen die actief zijn, de recente explosie in Beiroet en het bezoek van Macron. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker een verklaring van de burgemeester dd. 3 januari 2020 neer, waarin deze bevestigt dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en hij nergens in Libanon veilig is.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: “Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, nl de bedreigingen die u en uw familie in Libanon gekregen zouden hebben als gevolg van uw werk bij het leger en het schrijven van uw boek.

Dient in dit kader te worden bevestigd dat uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 11 december 2017 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist.

Naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming kon het CGVS niet anders dan vaststellen dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde lagen van uw eerdere verklaringen en dat dit de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kon herstellen. Dat u in het kader van uw tweede verzoek plots beweerde dat uw dochter ook bedreigd werd, terwijl u dit tijdens uw eerste verzoek volledig onvermeld liet, deed bovendien verder afbreuk aan de

geloofwaardigheid van uw relaas. De door u voorgelegde documenten konden evenmin overtuigen. Hoewel u beroep aantekende tegen deze beslissing, werd dit beroep op 6 november 2018 door de RvV verworpen.

In kader van uw derde verzoek stelde het CGVS vast dat u geen nieuwe elementen aanhaalde en volhardde in uw verklaringen afgelegd in het kader van uw voorgaande verzoeken. Het gegeven dat u in het kader van uw derde verzoek louter herhaalde dat uw problemen nog altijd van toepassing waren en de groepering die u bedreigde ondertussen ook nog andere misdagen gepleegd had, kon geen ander licht werpen op de beoordeling die het CGVS reeds in het kader van uw voorgaande verzoeken uiteengezet heeft. De door u voorgelegde stukken konden hier evenmin ander licht op werpen. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 22 juni 2020 door de RvV verworpen.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie (...)"

Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd in diens oordeel dat ook de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek voorgelegde brief van de burgemeester zijn geloofwaardigheid niet kan herstellen en aldus geen nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad benadrukt te dezen dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Mede gelet op de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, oordeelt de Raad dat de brief van de burgemeester, die ten behoeve van verzoeker opgesteld en een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat in casu niet het geval blijkt.

In zoverre verzoeker doorheen het verzoekschrift voorts meermaals wijst op de psychologische problemen waarmee zijn kinderen, en dan vooral zijn dochter, te kampen hebben en hij herhaalt dat zijn kinderen het Arabisch niet machtig zijn waardoor zij geen toekomst hebben in Libanon, waar zij volgens verzoeker bovendien niet kunnen studeren, benadrukt de Raad dat dit geen gronden zijn om internationale bescherming te bekomen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande reeds terecht opgemerkt als volgt: "Wat betreft uw verklaring dat uw dochter in 2020 hier tot drie keer toe zelfmoord heeft proberen plegen dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn, die u op geen enkele manier aantoonst. Bovendien heeft een dergelijk gegeven geen uitstaans met uw motieven en heeft uw dochter, die op 28 augustus 2020 een tweede verzoek indiende, op geen enkel moment hier gewag van gemaakt (zie verklaring volgend verzoek dochter Joelle; 19/14320/Z; dd.22.10.2020), net zomin als uw echtgenote, die op 28 augustus 2020 een vierde verzoek indiende. Zij stelde slechts dat uw dochter enkele zware momenten heeft gehad omdat er stress was binnen het gezin, niets meer en niets minder (zie verklaring volgend verzoek echtgenote 15/12606/BX, dd. 22.10.2020, punt 23). Uw verdere verklaring dat uw kinderen geen Arabisch spreken en omwille van een lange afwezigheid in Libanon niet meer naar school zouden kunnen gaan, een gegeven dat u trouwens nalaat te staven, heeft geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan uw loutere verklaring dat uw zoontje het hier psychisch moeilijk heeft een ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS, daar ook dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en u dit trouwens evenmin staft. Wat betreft uw verklaring dat u hier een stabiel leven wil uitbouwen herhaalt het CGVS zich wanneer het stelt dat dit evenmin ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Uw bewering dat er in Libanon geen bescherming is vanwege de staat, is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden (verklaring volgend verzoek, dd. 22.10.2020, punten 16, 18 en 19)." De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten betreffende dochter J., het attest van CAW Noord-West-

Vlaanderen vzw, het attest van afwezigheden op school betreffende dochter J., het attest over haar prestaties op school en het document "Aanvraag van tijdelijk onderwijs aan huis voor een zieke leerling" kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. De psycho-medische problemen van verzoekers kinderen houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zo leest de Raad in de voorgelegde attesten onder meer: "Ondanks zijn aanwezigheid van vijf jaar heeft hij geen toegang tot de arbeidsmarkt, hij heeft geen inkomen en onzekerheid rond de toekomst. Bij J.(...) blijkt dit de trigger te zijn voor haar psychologische problemen en haar tentamen suïcide." en "Nu reeds 5 jaar in België; krijgt geen vergunning om te werken. Geen inkomen, geen spaargeld meer en dreiging om uit woonst gezet te worden", alsook "Het groot aantal afwezigheden is een signaal van het feit dat J.(...) zich niet goed in haar vel voelt. J.(...) verliest haar schoolse motivatie omdat ze moedeloos wordt van de onzekere situatie omtrent de regularisatie van het gezin. Zoals eerder vermeld in een andere brief, krijgt J.(...) hier stress van met fysische en psychische klachten tot gevolg." en "Gesprekken met J.(...) maakten duidelijk dat ze enorm veel stress krijgt van het feit dat de regularisatieprocedure maar niet afgerond geraakt. Als 17-jarige draagt J.(...) bijzonder veel verantwoordelijkheid in dit gebeuren: ze tolkt voor haar ouders, ze neemt haar jongere broer in bescherming, ze beseft dat het hele proces (te) lang duurt en daardoor onzekerheid creëert. J.(...) geeft aan dat ze lichamelijke klachten krijgt: nekpijn, migraine... die volgens de huisarts direct verband houden met de stress door de continue onzekerheid voor haar toekomst en die van het gezin." In het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat de gezondheidstoestand van de kinderen verslechtert ten gevolge van de onzekere situatie waarin het gezin al vijf jaar leeft. Het gezin dient zich voor de beoordeling van de medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in voornoemd arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020 reeds werd overwogen als volgt: "De Raad kan aannemen dat zeker in het geval van verzoekers kinderen, die al vele jaren in België verblijven en hier een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd, de breuk met hun sociale netwerk in België problematisch kan zijn maar wijst er op dat dit geen grond is om internationale bescherming te bekomen en dat zij hun eventuele aanspraak op een verblijf om humanitaire redenen in België kunnen doen gelden in het kader van een procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij volgens eveneens hebben opgestart; zoals blijkt uit de brieven van hun advocaat in het administratief dossier." (eigen onderlijning)

Wat betreft de door verzoekster bijkomend aangehaalde vrees, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt overwogen: "Uw bijkomende verklaring dat u vreest slachtoffer te worden van ontvoering is te algemeen en te hypothetisch om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. Evenmin kan uit uw stelling dat er een grote economische crisis heerst in Libanon en dat ze het Coronavirus niet goed aanpakken wat een extra risico voor u inhoudt, een dergelijke vrees worden afgeleid. Wat betreft uw verklaring dat u de Arabische taal niet machtig bent en niet naar school kunt, dit heeft u reeds opgeworpen in kader van uw eerdere aanvraag (verklaring volgend verzoek, dd. 22.10.2020 punten 16, 18 en 23)." Waar verzoekster in het verzoekschrift opnieuw een vrees aanhaalt om te worden besmet met het Covid-19-virus en zij in dit verband aanhaalt dat de corona pandemie zeer ernstig is in Libanon en er geen voldoende zorgverlening is om de zieken bij te staan, volstaat het op te merken dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk dat zij in het geval van een terugkeer naar haar land zou worden blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoekster laat overigens na te duiden welke van haar gezondheidsproblemen haar tot een risicopatiënt zouden maken en zij beperkt zich te dezen tot loutere beweringen. Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Libanon zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, en zij bovendien nalaat te staven dat het risico op besmetting in Libanon significant hoger zou liggen dan in België, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt met de uiteenzetting in het verzoekschrift immers geen argumenten of elementen aan op basis

waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

2.14.2. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Uit de COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 11 januari 2021 blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt met de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Libanon onzeker blijft, dat de situatie in geheel Libanon zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naar toe te sturen, en de verwijzing in dit verband naar het reisadvies voor Libanon van het Belgische Ministerie van

Buitenlandse zaken, geldig op 19 november 2020, geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat een reisadvies slechts gericht is aan de eigen onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt ook met de verwijzing naar de grote nationale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster tot slot nog verwijst naar de algemene slechte socio-economische situatie in Libanon en de impact van de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoekster niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat zij dit betreft op haar persoon. De schade ten gevolge van de explosie is inderdaad aanzienlijk en hierbij zijn ook veel slachtoffers en gewonden zijn gevallen. Verzoekster geeft echter niet aan in welke mate de explosie of de economische crisis in Libanon haar persoonlijk en haar familie treft.

Ook de ter terechtzitting neergelegde artikels van een Libanese journalist en onderzoeker, en het artikel van UNICEF hebben betrekking op de algemene slechte socio-economische omstandigheden zonder dat verzoekster dit betreft op haar en haar familie. (artikels toegevoegd in het dossier van haar echtgenoot 254 709)

2.15. In zoverre verzoekster nog betoogt dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, dat haar aanvraag zomaar werd verworpen om reden van onontvankelijkheid wegens gebrek aan een nieuw element, en dat nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat in de motivering van de bestreden beslissing een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid zou zitten kan, in acht genomen wat voorafgaat, allerm minst worden volgehouden. Gelet op bovenstaande overwegingen, kan de stelling als zou de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk zijn gegaan en er geen degelijk onderzoek zou zijn voorafgegaan aan het nemen van de bestreden beslissing, evenmin worden bijgetreden. Ook de schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.17. In zoverre verzoekster nog poneert dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht naar Libanon terug te keren zodat zij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens (schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM), benadrukt de Raad dat de

bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.18. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekster is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS